

HEDESELSKABET MENER ...

Af Christian Bogh,
kommunikationsdirektør,
Hedeselskabet

Foto: Christian Agerskov Munk

ET GRØNT DANMARK MED ELLER UDEN DET PRIVATE ERHVERVSLIV?

I sidste øjeblik, før vi alle gik på sommerferie, fik regeringen landet en aftale med en række organisationer om et Grønt Danmark. En vigtig aftale – og et helt afgørende første spæde skridt, hvis vi i Danmark i fremtiden igen vil kunne nyde vild natur, rene have og drikkevand og med langt flere skove. Men når man nu nærlæser de 43 siders idéer og gode intentioner, så er det påfaldende, hvor lidt konkret aftalen er, og hvor meget den er bundet op på vanvittigt mange forudsætninger og fremtidige planer. Naturligvis behøver en sådan aftale ikke være fyldt med detaljerede implementeringskrav, og der er da også lagt op til, at aftalen skal diskuteres i Folketinget før en endelig vedtagelse til lov. Og flere partier uden for regeringen har udtalt, at de vil sætte deres fingeraftryk på aftalen, inden de eventuelt stemmer for at bruge 40 mia. kr. af statens (og dermed dine og mine) penge. Så langt så godt – men tiden løber og har gjort det alt, alt for længe.

Et utal af planer

Som nævnt bygger aftalen på en alenlang liste af forudsætninger. For at nævne nogle få skal vi lige forbi en samlet skovplan (ingen tidshorisont), natur- og biodiversitetslov (ingen tidshorisont – tidligere udmeldt til ultimo 2024), yderligere 5 nationalparker (senest ultimo 2030), en omlægningsplan (senest 2025), reviderede vandplaner (ultimo 2024), ny udledningsbaseret markreguleringsplan (ultimo 2027), et genbesøg af landbrugsaftalen (ultimo 2024), en tilskudsordning for lagring af biokul (2027) og en genopretningsplan (udkast i 2026).

Ikke alle kommende planer er afgørende for implementeringen af aftalen om et Grønt Danmark, men specielt den samlede skovplan, genopretningsplanen, biodiversitetsloven og så naturligvis genbesøget af landbrugsaftalen er nøgleaftaler, som bliver afgørende for naturens fremtid. Og det er ikke noget, der lige bliver klar på en formiddag.

Bekymrende handlingslammelse

Det, som bekymrer mig mest i denne sag, er dog ikke de mange planer. Det var forventeligt og ganske naturligt, når noget så stort og skelsættende skal implementeres. Det er manglen på fokus på, hvordan vi får det private erhvervsliv ind som aktør. Hvor er initiativerne? Hvordan sikrer vi, at jordpriserne ikke bare ryger gennem loftet? Hvor er de planer og tanker, som skal motivere os til at gå helhjertet ind i kampen? Og hvor er invitationen i det hele taget?

Allerede nu er der handlingslammelse at spore i markedet. Alle sidder på hænderne og venter – venter på, at de mange planer og tanker bliver udmøntet i realiteter. Hvem vil begynde at plante skov, omlægge landbrugsjord til natur eller begynde at dykke ned i junglen af regler og dispensationer, der rejser sig, hvis man så meget som bare overvejer at kigge på at fremme biodiversiteten, når man ikke ved, hvordan fremtiden ser ud. Måske bliver man økonomisk straffet, fordi man var for hurtigt ude – og man derfor ikke kan tælle sine aktiviteter med i fremtidens krav og kriterier. Det er allerede en realitet, og der er således en effektiv stopper for reelle forandringer her og nu. Men naturen får det ikke bedre af at vente.

Hver dag, vi venter med at gøre en forskel, er en dag, hvor naturen får ringere kår – og biodiversiteten kan vi ikke genskabe, når den først er væk.

Hedeselskabet er som forvalter af mere end 200.000 ha skov i ind- og udland Danmarks største skovforvalter. Vi er mig bekendt også den virksomhed, som har udviklet de fleste vandskove til brug for drikkevandsbeskyttelse, og så står vi bag de første økosystemtjenestecertificeringer af skove i Danmark. Vi står således sammen med en masse andre i det danske erhvervsliv klar til at bidrage med viden og erfaring.

Der er desværre ikke noget i aftalen, som indikerer, at hverken vi eller nogen anden privat aktør vil blive inddraget, når aftalen skal implementeres. Det er bekymrende. Bliver dette også tilfældet, når aftalen om et Grønt Danmark skal implementeres, så er risikoen for fiasko noget større end chancen for succes. Og i sidste ende er det vores natur og klima, der bliver Sorteper.

Men håbet er stadig lysegrønt som et nyudsprunget bøgeblad. For der er stadig tid til at gøre mine bekymringer til skamme – måske er det allerede tilfældet, når denne artikel når frem til læseren?

Vi vil i hvert fald ikke sidde på hænderne i denne sag. Vi rækker aktivt ud mod både politikere og embedsværket for at byde ind med vores viden og erfaring – og det samme er jeg sikker på, vores kolleger i branchen også gør. For dette er en sag, som er alt for vigtig til at blive tabt på gulvet på grund af intern konkurrence i erhvervslivet og politiske drillerier.

Kun sammen løser vi udfordringerne.